

51). Ove odredbe imaju za cilj da pospeše finansijsku disciplinu, odgovorno poslovanje i transparentnost u pogledu trošenja sredstava koja su dobijena od građana.

Sistem finansiranja je dobro zamišljen, ali je već u startu potkopan budući da se primenjuje tek od 1. januara 2016. godine i zavisi od toga kolika će posle tog datuma biti naplata. Naime, 2016. godina u smislu finansijskog opstanka javnih servisa izgleda jako daleko, pored toga, ne postoji jasan plan restrukturiranja javnih servisa koji posluju sa mnogo većim brojem ljudi nego što mogu realno da podrže.

Na kraju, budžet je samo na prvi pogled stabilan izvor finansiranja, jer je podložen uticajima opštih ekonomskih kretanja. Zato zakoni nisu otklonili bojazan da će srpski javni servisi doživeti „grčki scenario“. Takođe direktnim finansiranjem se povećava rizik političkog pritiska (organa izvršne vlasti) u narednih 12 meseci.

*9.4.3. Organizacija javnih medijskih servisa.* – Zakon je zadržao organizacionu strukturu koja je bila predviđena i starim Zakonom o radiodifuziji, pa su organi javnih servisa: Upravni odbor, generalni direktor i Programski savet (čl. 16). Upravni odbor ostaje centralni organ upravljanja, koji usvaja statut i sve ostale bitne akte javnog servisa i imenuje i razrešava generalnog direktora. Članove Upravnog odbora, imenuje regulatorno telo za elektronske medije (bivši RRA), iz redova eksperta iz oblasti relevantnih za rad javnih servisa, na period od pet godina, a kandidati za članove UO, ne mogu biti članovi Vlade, narodni poslanici, članovi pokrajinske Vlade i ostali funkcioneri definisani zakonom koji reguliše sukob interesa (čl. 17).

Osnovno pitanje koje se postavlja povodom ovih odredaba je da li su one uspele da eliminišu mogućnost političkog uticaja prilikom imenovanja i razrešenja članova UO. Na prvi pogled jesu, ali, kao i kod većine odredaba medijskih zakona, konačna ocena će zavisi od prakse, odnosno od toga koliko je samo regulatorno telo nezavisno, kao i od toga da li će i koliko zloupotrebljavati svoja ovlašćenja u ovom pogledu.

Programski savet je još jedan organ javnog servisa preuzet iz prethodne regulative, a čije funkcije i uloga u organizaciji javnih servisa nije do kraja rasvetljena.

Programski savet se stara o zadovoljenju interesa slušalaca i gledalaca u pogledu programskog sadržaja, razmatra ostvarivanje programske koncepcije i kvalitet programskog sadržaja javnog medijskog servisa i u vezi sa tim daje preporuke i predloge generalnom direktoru i Upravnom odboru. Programski savet, prati sprovođenje programskih načela i obaveza utvrđenih zakonom, te pisanim putem obaveštava Upravni odbor, generalnog direktora i odgovorne urednike. Programski savet, takođe, najmanje jednom godišnje, organizuje javnu raspravu o programskom sadržaju javnog medijskog servisa u trajanju od 15 dana, a izveštaj o održanoj javnoj raspravi, zajedno sa preporukama za njegovo unapređivanje koje su izražene u toku javne rasprave, podnosi generalnom direktoru i Upravnom odboru (čl. 30).

U odnosu na Zakon o radiodifuziji, odredbe o izboru su progresivnije budući da predviđaju da i članovi Programskog saveta moraju da budu stručnjaci iz oblasti bitnih za delatnost javnih servisa, i ne smeju da budu u sukobu interesa. Do sada je 7 od 19 članova Programskog saveta birano iz redova narodnih poslanika. Novo rešenje je u potpunosti isključilo nosioce političkih funkcija, a broj je smanjen na 15. Smanjenje